

sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník

**literární
příloha**

splav!

ročník X / číslo 4

středa 2. 7. 2008

Aleš Mišař

NARCISOVA CESTA ZA ZRCADLO

Symfonie Zuzi

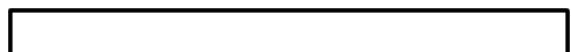
I.

Čas,
který se mi zjevil v zrcadle,
mě vedl před propast
a velel: spust'
po slovech okov srdce do studně,
jakkoli těžká zpověď visí z úst!

Viděl jsem východ Tvého čela
nad obzor mých ramen,
Tys vyšla, abys mě podržela
tou silou, kterou luna volá na příliv:
– Pojď blíž!
a já řekl: – Pojď dál!

Už tenkrát, když se tlouklo na Golgatě,
ten kříž patřil mně a byl to Tvůj tep,
kterým jsi k němu přibíjela zápěstí
rozpřáhnutá, jako bys odlétala k bolesti,
prostřená k hostině svištících zmijí bičů,
jen abych já se krve nasytil!

Kolik důkazů bys měla ještě snést?
O kapku víc by Tě zabilo.
Když z propasti jsi volala, já oněměl,
když krvácela jsi, já zkameněl,
když vrány chmur vyklovaly
světlo Tvého úsměvu,
já se přidával do jejich černých hejn
A Ty jsi toho krkavce,
který se vracel vybírat Tvou hrud',
ještě tiskla těsněji a sváděla
své žíly k jeho zobáku!
Kolik obětí bys měla ještě snést?
O kapku víc by mě zabilo.

Tvá vytrvalá zář
protkala mlhu táhnoucí mou hlavou,
tou přítomností vyšší jistoty
jsi zarytě prokvetla
přes práh domu, jenž se oslepoval
zrcadly na místě oken.

Akáty prasklin se už ale větví na skle
a led se proboří,
až na něj poskládám svou oběť-odpověď
těžší o slzy, jež tvoří přítok
do podzemní řeky mého hlasu: „Odpust!“

Ale nyní ať propadnu...

... Svým hrdlem zpěvu, který dýchat uslyšíš
jak na dostihu slova bičovaná veršem,
na hřbetu jazyka Tě z každé dále vyzvu blíž
a krásnou odhalím Tě všude, vždy a ve všem:

Jsi klapot podpatků, jež na všech stezkách
tesají práh domova,
jsi střechou nad radostí, která dešti odmlouvá,
jsi pěnou, která usmiňuje moře s pevninou,
jsi vánkem ve chvíli, kdy vichry pominou,
jsi jiskrou v zazvonění kotvy o zem,
jsi velikostí v trpělivém růstu hor,
jsi po zimě vždy jara plný hrozen
jsi den, který bdí se mnou za obzor
i sen, který spí se mnou v kuropění,
jsi mezi výškou sirných gejzírů
a hloubkou rajských jam
náruč mé hlavě na míru
a jsi a jsi a jsi jas nad jasy
a dost!
Ať už se k Tobě dobývám
přes padací mosty mlčení.

Marcela Pátková

Jen

Schovej se, chlapče, do vlčí nory.
Schody se zbortily,
není kam stoupat.
Dosud vlny houpají tvou samotou.
Spočítal jsi bláznů uhnílé prsty
a prsy žen, jež kolem prošly.
Není na co čekat.
Půjčils mi provaz, ostří, kámen, tyč,
jen jméno je tvé...

Václav Ryčl.

Michaela Kováčková

BÁSNÍK

Měla bych zavřít rozečtenou knihu
a nedopsaný řádky
oplatat
fakt už naposledy
jak říkám si
dnes fakt už naposledy...

A umlčet pero básníka
jenž chce nás vidět jako jeden motiv...
symbol nevyslovených otázek
a stěťávání protikladů...

A popravít múzy
který našeptávají osudu: „Nesveď je
ze společný cesty...“

Ještě dnes a zítra
teď ve dne a teď v noci...

NESTÍHÁM...

Unavenej pokoj
v ospalým svetru
objal tě
tesknou prázdnotou...

Uzívaný oči
nad vyčerpaným kafem
drží mě
prázdnotou tesknou...

Musíš
Nezapomeň
Vyříd
Zítra
Ne
Teď!

VOBYČEJNÁ

Seš ženatej?
Ne, ježiš ne, to je jen vobyčejnej prsten...
Rveš ho z ruky...
V naději že... Něco...

Chudák vona, co na tebe čeká
doma
vověšená dětma
a všude zmáhající slova
„Já ti říkala, neber si ho. Ty néé...“

A pak
vobyčejně až k ránu
přijdu domů

a lehnu si
po tom flámu
k tvému bezpečnému dechu
a jsem nevobyčejně šťastná...

Michala Homolková

... nyní i v hodině smrti naší...

„Ať už mi žádná vzpomínka nepůsobí bolest,
neboť všechno v mém životě je dotýkané
člověkem, který už se mnou není...“

/Eda Kriseová – Ryby Raky/

Místnost, kde spolu včera spali
Zaplní prázdno – po okraj
A ticho křičí
Děšť se valí
Ulicí – oknem
Skončil ráj

Ještě včera se milovali
Ještě ho cítí na svém těle
Zítra se vzbudí do neděle
V níž nebude mít pro co žít...

Navzdychy sama – k nepřežití
V náručí starou košili
Z níž ještě jeho vůni cítí
A strach že zešílí

Věci tisíckrát dotýkané
Každá kniha, jež křičí „Jane!“
A jeho úsměv jako štít

Pak za rakví jde
Krásná vdova
Nad hrobem stane beze slova
Bezhlasý žal

Hrst chladné země sevře v dlani
A v uších jí zní jeho přání
„Mé věci spal!“

Ondřej Šmejkal

Anekdota pro Míšu Otterovou

Grenoblan je na agroturistické dovolené na Hané, kde se spolu s místním sedlákem věnuje štípání dříví. Najednou mu sekera ujede a Grenoblan si usekne palec.

„C'est chiant!“ vykřikne.

„No to víš, že ti to sešijó,“ odpoví Hanák.

